

δὲ ἀβρότητα καὶ ἐξοχὴν εἰς τὴν Μαινάδα, τὸν Φαῦνον, καὶ τοῦ; κοσμητικοὺς νεανίας· ἀλλὰ καὶ προσεκτικὸς εἰς τὸ ἀπέρητον καὶ τὴν ποικιλίαν, δὲν χρᾶται τὴν ξηρὰν συμμετρίαν, εἰμὴ ἐκεῖ, ὅπου νὰ τὴν ἀποφύγῃ δὲν δύναται. Τὸ καλλιτέχνημά του διὰ τοῦτο δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ ἐκ τῶν καλλίστων τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς.

Προβαίνοντες εἰς τὴν εξέτασιν τῶν ἀναγλύφων του, εὐρίσκομεν εἰς μὲν τὴν ὀπισθεν πλευρὰν, ὡς καὶ εἰς τὸν πρῶτον, τὸ τυπικὸν κόσμημα τῶν δύο Γρυπῶν· εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν, Ἰππόκαμπον, μυθολογούμενον ζῶον διφυῆς, ὅπερ καὶ ὡς κόσμημα δύναται νὰ θεωρηθῇ, καθὼς καὶ ὡς σύμβολον τῆς διπλῆς Σκητῆς (τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου), τὴν ὁποίαν ἐκθέτουσιν οἱ γλυφαὶ τῶν ἐπομένων δύο πλευρῶν. Καὶ ἡ μὲν ἐμπροσθία φέρει κατοπτριζομένης τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου εἰς τὴν ἐορτήν τοῦ Διονύσου (Millin. αὐτοθ.), ὅπου κατὰ πρῶτον προσβάλλουσι δύο περικαλλεῖς· Νεανίσκοι, εὐφυστατον κόσμημα, ἱσταμένοι ὡς εἰδολὰ εἰς τὰς δύο τῆς Σκητῆς γωνίας, καὶ τὴν μὲν μίαν χειρὰ ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῇ· ἐξρίτμεν, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ βίου (Millin ἐν V. Mains), εἰς δὲ τὴν ἑτέραν φέροντες τὸ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ὅπερ σημαίνει τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν — καὶ δὲν διστάζομεν, διὰ τὸ εὐφύες τοῦ ἔργου, νὰ τοὺς ὑποπιευθῶμεν εἰκονίζοντας ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Ἀγαθοδαίμονα, ὅστις ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ τῆς Σκητῆς, ὑπαινίσσεται τὸν εὐδαίμονα τοῦ τεθνεώτος βίου, ἐν δὲ τῷ τέλει αὐτῆς τὸν ἀγόγγυστον θάνατόν του.

Μετὰ τὸ κόσμημα τοῦτο, ὅπερ πολλὰ εὐφύως συνδέεται μετὰ τὴν ὅλην παράστασιν τῆς πλευρᾶς ταύτης, ἀρχεῖται ἡ Βακχικὴ ἐορτὴ, προβαίνουσα διὰ περικαλλοῦς τινος παρθένου, ἥτις, παράφορα ῥίπτουσα πρὸς τὸν Οὐρανὸν βλέμματι, κρατεῖ εἰς τὴν δεξιάν ὑψωμένην μάχαιραν, ἐτοίμην νὰ κατασπαράξῃ τὸ θῦμα, τὸ ὅποιον κατέχει εἰς τὴν ἀριστεράν της. Αὐτὴ εἶναι μία τῶν προσφιλῶν τῷ Βάκχῳ Μαινάδων, τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες καὶ κόραι τῶν Ἀθηναίων ἠρέσκοντο νὰ ὑποκρίνονται εἰς τὰς ἐορτάς τοῦ Θεοῦ τῆς εὐρροσύνης (N. Ἀναχαρ. Β' κδ'.—7.), καὶ τὰς ὁποίας ποτὶ σχεδὸν δὲν παρέλειψαν οἱ τεχνῖται ἀπὸ τὰς ὁμοίας παραστάσεις των. Μετ' αὐτὴν ἔπεται ἑτέρα γυνή, φέρουσα ἐπὶ κεφαλῇς ὀπωροφόρον κανοῦν, εἰς δὲ τὴν δεξιάν δάδα πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένην· καὶ ἡ μὲν παριστᾷ τὴν ὥραν τοῦ Φθινοπώρου (Millin. ἐν A. Saisons καὶ Bonillet Dict. del'Antiq.), ἡ δὲ ἐστραμμένη δὰς, τὸν θάνατον. Ἀλλὰ τί ἐμφαίνουσιν αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἐπὶ τῶν τάφων; Les saisons qui se voyent si frequemment sur les Sarcophages et même sur ceux des chretiens, retracent les differens âges de la vie humaine (Millin. ἐν γ. Sarcophages)· ὁ τεχνῖτης λοιπὸν ἠθέλησε διὰ τῆς τοῦ φθινοπώρου εἰκονικῆς ταύτης παραστάσεως, νὰ διαωρίσῃ τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ὁ τεθνεὺς ἐγκατέλειπε τὸν βίον, καὶ αὕτη εἶναι ἡ τοῦ πρεσβύτου, ἥτις, κατὰ

Πολυδαύκην, περιτρέχει τὰ ἐξήκοντα ἔτη, (B'. Pl. 12.). Μετ' αὐτὴν ἔπεται βωμός, καὶ μετὰ τὸν βωμόν, ἀνὴρ ἑτοιμὸς νὰ θύσῃ αἶγα, μετὰ δὲ τοῦτον εὐτραφὲς Νεανίσκος, τὸν νέον Φαῦνον ὑποκρινόμενος καὶ τέρπων τὴν πανήγυριν διὰ τῶν ἀρμονικῶν τόνων τοῦ διαύλου του, καὶ τέλος ἀνὴρ καθήμενος, ὅστις, ὡς ν' ἀδιαφορῇ εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, στρέφει τὰ ἰῶτα πρὸς τοὺς πανηγυρίζοντας. Οὗτος εἶναι ὁ τεθνεὺς, Μάγνιος ὑπὸ τῆς Ἐπιγραφῆς καλούμενος (α), ὅστις κοροεθεῖς εἰς τὰ τοῦ βίου, στρέφει ἤδη ἀγόγγυστος πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἀστερος του. Δι' αὐτοῦ τελευτᾷ ἡ Σκητὴ τῆς ζωῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔπεται εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν ἡ τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ, ὅπου παρίσταται κληνῆρης ὁ αὐτός Μάγνιος, δεχόμενος ὑπὸ τῆς φίλης ἀλόχου τὴν ἐσχατὴν παρηγορίαν, καὶ ἀποδίδων αὐτῇ τὸ τελευταῖον χαῖρε. Ἀνωθεν αὐτοῦ φαίνεται, παρεικτείνουσα τοὺς πολυφύλλους κλάδους τῆς, σταφηνολοφύρας ἄμπελος, ἥτις, ἐνῶ κομφῶς περικαλλύνει τὴν πένθιμον Σκητὴν, ἀναπολεῖ συγχρόνως καὶ τὴν σκίαν τοῦ βίου, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς δὲν ἐγκαταλείπει ἀπαράμυθτον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

I. N. Σταματέλος.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΑΡΝΑΛΔΟΣ ΔΑΝΙΗΛ.

—ο—

Εἰς τὴν μεσοβερνὴν Γαλλίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Προβηγκίας (Provence) ὑπῆρχον ἄλλοτε οἱ ποιηταὶ ἐκεῖνοι, οἱ πατέρες οὕτως εἶπεν τῆς νεωτέρας Εὐρωπαϊκῆς ποιήσεως, οἱ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα troubadours.

Καθὼς, κατὰ τὴν ὥραίαν ἐκείνην ἐποχὴν τὰ γενναϊότερα ἀνδραγαθήματα τῶν ἱπποτῶν ἐνέπνευεν ὁ ἔρως, οὕτω καὶ εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν ποιητῶν τούτων ὁ ἔρως ἀπεκάλυπτε τὴν θεῖαν αὐτὴν τέχνην — τὴν ποιήσιν.

« Ὁ ἔρως, εἶπε συγγραφεὺς τις νεώτερος, εἶναι τὸ γαλήνιον ἐκεῖνο καὶ γόνιμον πῦρ, τὸ θάλλπος ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ πηγάζει ἡ γένεσις καὶ ἡ ἀνορθοῦν, ὅπερ δίδει τὰ χρώματα, τὴν χάριν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ζωὴν. »

Ἀλλὰ φιῦ! τὸσαῦτα φαντασάι, πλάναι διαπαιδαγωγεῖσι τὰς νεαζούσας καρδίας μας κατὰ τὰ πρῶτα ἐν τῇ ζωῇ βήματά μας, ὥστε εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐναντιότητα, καὶ ἀρχὰς μὲν ἀποβάλλομεν τὸ

(α) Ὑπὸ τὸ ὄνομα — Μάγνιος — φέρει ἡ Ἐπιγραφὴ καὶ ἕτερον τὸ — Ἐρυάδης — ὅπερ δὲν πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ὡς πατρωνυμικόν, διότι διαστελλέεται τοῦ πρῶτου διὰ στιγμῆς. Ἴσως εἶναι ὄνομα ἄλλου τεθνεώτος τῆς αὐτῆς ἐποχῆς.

θάρος, εἶτα δὲ μὴ εὐρίσκοντες ἐν ἑαυτοῖς ἱκανὴν ἡθικὴν ἰσχὺν ὅπως ὑποστώμεν τὴν δυστυχίαν μας, ζητούμεν παράυτα εἰς τὴν αὐτοχειρίαν τὸ μέσον τῆς ἀπαλλαγῆς.

Τοιοῦτος μᾶς παρουσιάζεται καὶ εἰς τῶν πρώτων ποιητῶν τῆς Προβιγγίας, ὁ Δανιὴλ.

Τυχὼν τῆς ἐντελεστερίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκπαιδεύσεως, καὶ τοι δὲ εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ δὲν εἶχε περισυῖαν, ὥς οἱ πλεῖστοι τῶν ποιητῶν. Ἦναγκαζέτο λοιπὸν, ὅπως ζῇ, νὰ περιέρχεται ἄθων καὶ πωλὼν τὰς ποιήσεις του.

Μέχρις ἐκείνου ὁ ποιητὴς μας ἐγνώριζε τὸν ἔρωτα μόνον ἐκ τῶν βιβλίων, καὶ κατὰ θεωρίαν. Ἀλλ' ἐνῶ, ἡμέραν τινὰ, εἶχε σταματήσει ἐνώπιον λαμπρᾶς ἐπαύλεως καὶ ἰψάλλε τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, αἴφνης, ἀνοίγουσι τὰ παράθυρα, καὶ ἡ πλέον θαλκιτικὴ μορφή ἐπιφαίνεται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ σιτηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ νοχελῶς, διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ ᾄσμα τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς θαυμασίας ἐκείνης καλλονῆς ἐτάραξε τοσοῦτον τὴν φαντασίαν τοῦ νέου ποιητοῦ μας, ὥστε ὁ τόνος, ὁ μέλλων νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων του, ἐξέπνευσεν αἴφνης πλήρως ἀρμονίας εἰς τὸ σιτῆθος του.

Ἡ εὐμορφος κόμισσα τῆς Προβιγγίας ἐκπλαγίστα ἐκ τῆς λαϊκιδίας σιωπῆς καὶ τῆς ἐκστάσεως τοῦ τρουβαδούρου, ἔνευσεν εἰς τὸν εὐνοούμενον ὑπασπιστὴν τῆς νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν, διατὶ διέκοψεν οὕτως αἰνιδίως τὴν μουσικὴν τοῦ τρυφεροῦ ᾄσματός του.

Ὁ ποιητὴς λέξιν δὲν ἤκουσεν ἐκ τοῦ μηνύματος τῆς κομίσεως. Τὰ ὄμματά του δὲν ἔπαυον θαυμάζοντα τὴν γυναῖκα, ἥτις συνεκίνησε τοσοῦτον τὴν νιὰν καρδίαν του.

Μηδὲν ἐνοεῶσα, ἡ προσπορευμένη τοῦτο, ἡ εὐμορφος κόμισσα παροργισθεῖσα διὰ τὴν ἀρνησιν τοῦ τρουβαδούρου εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀπεσῶρθε ὅλως δυσηρεστημένη. Ὁ Δανιὴλ ἡγνῶει τὸ τρομερὸν ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπέφερεν εἰς τὴν λατρευομένην ἥδη παρ' αὐτοῦ γυναῖκα. Πολλὴν ὥραν ἀκόμη, ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἐλπίζων πάντοτε, ὅτι τὸ παράθυρον τοῦ ἐξώστου ἤθελεν ἀνοίξει καὶ δεύτερον. Φεῦ! ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ οὐδεὶς ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην.

Τὴν ἐπαύριον ἡ μοῦσά του ἔλαβε νέαν ὁρμήν. Ἐθαύμασε καὶ αὐτός. Ὁ ἔρωας ἐπέφερε τὴν μεταβολὴν ταύτην! Ἀλλὰ μὴ ὅλην τὴν ἡδύτητα τῆς φωνῆς του, τὸ παθητικὸν καὶ λιγυρὸν τοῦ ᾄσματος, οὐδεὶς ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν εἰς τὸν ἐξώστην.

Πολλὰ ἡμέραι παρῆλθον τοις αὐτοτρόπως, καὶ τὶ λέγω; πολλὰ ἑβδομάδες, πολλοὶ μῆνες. — τότε ὁ νέος ἐρωτολήπτός μας κατέφυγεν εἰς τὰς ἀριερώσεις. Ἐστιχούργησεν ὠραιότατόν τι ἔλεγειον, ὅπερ ἀφ' ἑρῶσεν εἰς τὴν κόμισσαν καὶ τῇ τὸ ἐπεμψε διὰ τινος τῶν θεραπόντων της. Ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις φρονῶν, ὅτι ὁ ἄπιστος θεράπων δὲν ἐνεχείρισε τὴν ποιήσιν του, προσέφυγεν εἰς ἄλλο μέσον. Δ' ἐνεστήθη νὰ φέρῃ μόνας του τὸ νέον ᾄσμα του.

Ἀνερίχθη λοιπὸν μέχρι τοῦ ἐξώστου τῆς ὠραίας κομίσεως καὶ κατέθεσε τὴν προσφοράν του.

Ἀλλὰ πόσον δὲν ἐσπαράχθη, ὅτε τὴν ἐπαύριον, παρατήρησε τὸ ποίημά του ἐρριμμένον χαμαὶ ὑπὸ αὐτὸν ἐκείνον τὸν ἐξώστην, ὃν εἶχεν ἀναδῆ, τὴν προτεραίαν! Βλέπων τοῦτο ἐπῆλθεν αἴφνης τῆς ἀπάτης του, ἐνόησεν ὅτι περιεφρονεῖτο καὶ ἐκλαυσεν ἐπὶ πολὺν χρόνον πικρότατα.

Μὴ φέρων δὲ τὴν θλίψιν ταύτην, ἀφῆθ' εἰς τὴν βιαίαν ἀπελπισίαν του, καὶ συντρίβων τὴν λύραν του, ὠρίσθη ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν σκληράν, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν ἐκρυσπεν ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ καρδιά.

Μεταξὺ τῶν ὁμ' ἡλικίων γυναικῶν τῆς ὠραίας κομίσεως, αἵτινες ἤρχοντο οὐ συνεχῶς καὶ τὴν ἐπασκέπτοντο, ἡ σύζυγος ἐνὸς τῶν ἀρχόντων τῆς Γασκονίας τοῦ ἀρχοντος Δε Βρύλ, δὲν ἡμπόρεσε ν' ἀκούῃ ἄνευ συγκινήσεως τοῦ σκληροῦ ἀστυγμοῦ καὶ τοῦ χλευασμοῦ, ὅσοι ἐλέγοντο καθ' ἑσπιν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐρωτολήπτευσ ποιητοῦ.

Ἡ κόμισσα εἶχε τὸν τρόπον νὰ βλέπῃ ἀπὸ τοῦ οἰκήματος χωρὶς νὰ βλέπεται ἔξωθεν, τὸν προξενούντα τοῦ; ἀπαύστους χλευασμοῦ των, καὶ ν' ἀκούῃ μάλιστα καὶ τὰ τρυφερά ᾄσματά του.

Ἐκ τοῦ γυναικείου τούτου σκοπέου, ἐνῶ αἱ σύντροφοί της καὶ ἐξόχως ἡ κόμισσα ἐκ ἀγχαζον γελῶσαι, ὅταν ἴδον τι ἀποτέλεσμα ἐπέφερεν ἡ ἀπέβριψις τοῦ τεθέντος εἰς τὸν ἐξώστην ποίηματος, ἡ ἀδελοῖς Δε Βρύλ ἀνέγνωσεν αἴφνης τὴν θανάσιμον θλίψιν, τὴν κυριεύσαντα τὸν αὐτοῦ ποιητὴν, καὶ ὅταν ἴδεν αὐτὸν συντρίβοντα τὴν λύραν του, νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸν χεῖμαρρὸν, ὅστις διήνοιγε τὸ τρομερὸν βύραθρόν του ὅχι μακρὰν τοῦ μέρους, ἡ ἀδελοῖς ἔτριξεν ἔξω τοῦ μεγάρου, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν χεῖμαρρὸν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δανιὴλ ἐπλησίαζε νὰ ῥῥθῃ εἰς αὐτόν.

— Στάσου! τί μέλλεις νὰ πράξῃς, δύστηνε νέε; τῷ εἶπεν ἡ Ἀδελοῖς, ἀρπαζουσα αὐτὸν μετ' ἰσχύος ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὠρατὰ μαῦρα τῆς ὀμματα.

Ὁ Δανιὴλ δὲν ἐστράφη, ἀλλ' ἐζήτει ν' ἀπαλαχθῇ ἀπὸ τὰς κρατούσας αὐτὸν χεῖρας διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του, εἶπε δὲ μόνον.

— Ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ᾔναι, ὁ ἀγαθὸς ἡ ὁ κακὸς δαίμων μου, ἄρητέ με ν' ἀποθάνω! ἡ σκληρὰ οὕτω ἠθέλησεν.

Αἰνιδία τις ἐμπεισις ἦλθε τότε εἰς τὸν νοῦν τῆς Ἀδελοῖδος — ψυχῆς ἀφρωσιωμένης, τὴν ὁποίαν ἀποθανάτισαν οἱ ὠραῖοι στίχοι τοῦ Δανιὴλ.

— Τί λέγεις; ἐγώ! Ποιὲ δὲν σὲ κατεδικάσα εἰς τοιαύτην τιμωρίαν!

Ἀκούσας τὰς λέξεις τούτας, ὁ Δανιὴλ ὕψωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς ἐνώπιόν του ἰσταμένης γυναικὸς, καὶ ἔμεινεν ὡς ἐκτυφλωθεὶς ἀπὸ τὴν καλλονὴν τῆς Ἀδελοῖδος. Ἐκλαβὼν λοιπὸν αὐτὴν ἀντὶ τῆς κομίσεως, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀκούων παρὰ τῆς ὠραίας ἐκείνης γυναικὸς, ἥτις τὸν ἐκράτει: σφιγχιὰ εἰς τὰς ἀγκυλὰς της, λεγούσης, ὅτι δὲν

ἤθελε τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ νὰ δοκιμάσῃ μόνον τὸν ἔρωτά του, παρήτησεν αἰφνης τὸν ὀλίθριον σκοπὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ παραδοθῇ ὅλος εἰς τὴν μειδιάσασαν αὐτῷ εὐτυχίαν.

— Ὡ, ὀρκίσου με, ὅτι δὲν μὲ ἀπαιτᾷς. . . εἰπέ μοι πάλιν! ὦ, ναί! εἰπέ μοι πάλιν τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες μ' ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν ζωὴν! . . .

Καὶ ὁ Δανιὴλ ἐθλίψε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς τετραυματισμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καρδίας του τὴν μεταβληθεῖσαν οὕτω γυναῖκα. Ἡ Ἀδελαΐς εὐρεθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὠραίου τούτου καὶ εὐγενοῦς νέου, δὲν ἦτο πλέον ἐκείνη, ἥτις πρὸ μιᾶς στιγμῆς ὀλέπουσα αὐτὸν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ, ἐλησμονεῖ καὶ τὸν βαθμὸν τῆς καὶ τὴν θέσιν τῆς ὡς συζύγου τοῦ ἀρχοντος Γουλιέλμου, καὶ ὠρμήθη, ὑπήκουσα εἰς μόνην τὴν γενναίαν ψυχὴν τῆς, ἵνα σώσῃ τὸν ἐμπαιζόμενον τόσον σκληρῶς νέον ποιητὴν. Ἡ Ἀδελαΐς ἤδη εἶχε συγκινηθῇ καὶ αἱ πυριφλεγεῖς καὶ τρυφεραὶ λέξεις τὰς ὁποίας τῆς ἔλεγεν ὁ ποιητὴς, καθεῖλκυον τὴν τόσον συμπαθεῖ ψυχὴν τῆς.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν; ἐπανέλεγεν ὁ Δανιὴλ καλύπτων αὐτὴν μὲ φιλήματα, μὲ ἀγαπᾷς πολὺ;

— Ναί, ἐφέλλισεν ἡ Ἀδελαΐς, ἔντρομος διὰ τὸ δοκεῖν παρίστα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρόσσωπον. Ὡ, ναί, σὲ ἀγαπῶ! Ἀλλὰ σὺ μ' ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε νὰ δυνηθῇς νὰ κρύψῃς τὴν φλόγα σου ἀπὸ τοὺς θνητούς, τοὺς δυναμένους νὰ μᾶς βλάψωσι; διότι, φίλε μου προσέθηκεν ἡ Ἀδελαΐς μετ' ἰσχύος, ἐλπίζουσα ὅτι διὰ τούτου ἡ δύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ.

— Εἶμαι ὑπανδρὸς!

— Τὸ γνωρίζω, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ διατὶ μὲ τὸ λέγεις; Ὡ! πλήρωσον τὰς εὐχάς μου, ἔσο πάντοτε ὁ Ἄγγελος φύλαξ τῆς ζωῆς μου, ἡ μουσά μου, ἰδοὺ ὅλη ἡ εὐδαιμονία τὴν ὁποίαν ζητῶ. παρὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Ἀδελαΐς δυσκόλως ἐννοοῦσα τὰ παράδοξα καὶ ποικίλα αἰσθήματα, αἵτινα ἐτάραττον τὴν παρθενικὴν καὶ ἄσπιλον ψυχὴν τῆς, εὗρε μολαταῦτα εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Δανιὴλ τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς ὠραίας πράξεώς της. Ὅθεν, τείνουσα αὐτῷ μετ' εὐτυχίας τὴν χεῖρα.

— Εἶσαι ἄξιος τοῦ ἔρωτός μου, τῷ εἶπε, καὶ σὲ ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ὁποίου φέρω ὀνόματος, ὅτι ἐνόσω ζῶ, θέλω σὲ ἀγαπᾶ, θέλω σὲ ἀγαπᾶ ὥς οἱ ἄγγελοι ἀγαπῶνται μεταξὺ των.

— Κ' ἐγὼ σὲ ὀρκίζομαι ἐδῶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ χειμάρρου τούτου, ὅστις ἐμελλε νὰ μὲ καταπνίξῃ διὰ παντός, ἂν δὲν ἤρχετο νὰ μὲ ἐμποδίσῃς, ὅτι μέχρι τελευταίας πνεῆς μου δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλην, δὲν θὰ ψάλλω εἰμὴ τὸ κάλλος σου καὶ τὰς ἀρετάς σου!

— Φθάνουν ταῦτα σήμερον, φίλε μου, διότι δύναται τις νὰ μᾶς ἰδῇ. Ἔσο συνετός, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὑποσχέθητι ὅτι δὲν θέλεις ἔλθαι πλέον ὑπὸ τὸν ἐξώστην. Σ' ἀρίνω μὲ λύπην μου, αὐριον δὲ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος θέλομεν πάλιν ἐνταμῶθῃ. . .

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 447.)

Καὶ πρὶν ἢ ὁ Δανιὴλ εὗρε λέξιν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν σωτήρα ἄγγελόν του, ἡ Ἀδελαΐς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ εἶκμα ὅπου ἦσαν ἡ κόμισσα καὶ αἱ σύντροφοί της, αἵτινες οὐδὲ ὑπώπτευν περὶ τοῦ τραγικοῦ τέλους, ὅπερ παρ' ὀλίγον ἤθελε προξενήσῃ ὁ χαρὴς ἀστεϊσμός των λεπτὰ τινα βραδύτερον, ἀνευ τῆς ἀφροσύνης τῆς Ἀδελαΐδος.

Ἀπέκρυφεν αὐτὴ, ἐπὶ ἄλλῃ τινὶ προφάσει, τὴν γενναίαν πράξιν ἣν πρὸ μικροῦ ἐξετέλεσεν.

Ὁ δὲ ποιητὴς μας ἐδαπάνησε τὸν χρόνον του μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς συνεντεύξεως, σιχυουργήσας διαφόρους ποιήσεις ἀποτεινομένας πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα, ἣν μετωνόμασε *Κυβέρην*, κυρίαν τῶν διαλογισμῶν του. Ἠκολούθησε αὐτὴν περιηγουμένην, ἀφήσας τὴν πόλιν ὅπου παρ' ὀλίγον ν' ἀπωλεσθῇ ἐξ ἔρωτος. Ἡ ζωὴ του ἦτο ἀκολούθως ἡσυχὸς καὶ ἀτάραχος, καὶ ἡ ποίησις, εἰς ἣν ἐπέδωκε συγγραφῆς καὶ διάφορα δράματα, ἡ μόνῃ ἐνασχόλησίς του. Ὅλοι οἱ σύγχρονοί του ἐπαινοῦσιν αὐτὸν ἐκ συμφώνου, ἐκτὸς ὅμως τοῦ Μόγγου Μομμαυίδου, ὅστις ἀναμιβόλως δὲν εἶναι ἀξιόπιστος, καθότι τὸν ἀπεκάλεσαν *μάστιγα τῶν Ποιητῶν*, δι' ὅσα ἔγραψε κατὰ τούτων (ὑπῆρχον λοιπόν καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ αἱ μάστιγες αὗται τῶν ποιητῶν);

Μολαταῦτα πολλοὶ σύγχρονοί τοῦ Δανιὴλ ἀξιῶσιν, ὅτι ὁ θεὸς Πετράρχης δὲν παρέλειψε νὰ ὤφελθῃ καὶ ἰδιοποιηθῇ πολλὰς ιδέας καὶ πολλοὺς νεωτερισμοὺς ποιητικὰς τοῦ τῆς Πρεβιγίας τρουαδούρου.

Ἀπεβίωσε δὲ ψάλλων, ὡς ὑπεσχέθη, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, τὴν ὠραίαν *Κυβέρην*, ἐν ἔτει 1200.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΚΑΝΟΥΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΔΙΚΟΙ ΤΟΥ.

—ο—

Ὁ Κανουτ εἶχε φθάσει εἰς μέγιστον βαθμὸν ἰσχύος, ἣν ποτὲ ὠνειροπόλησε φιλόδοξος κεφαλὴ. Εἰς τὸ στέμμα τῆς Δανιμαρκίας, ὃ ἡ τύχη τῆς γεννήσεώς του εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ μετώπου του, εἶχε προσθέσει καὶ τὰ στέμματα τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Νορβηγίας. Ὅλοι οἱ ἐχθροὶ του ἐνίκηθησαν, κατετροπώθησαν ἢ κατεκτιθήσαν παντοιοτρόπως, ὥστε τῷ ἀπέδωκαν τὸ ἐπώνυμον *Μέγας*.

Ἐσπέραν τινα ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἀφηρημένος καὶ περιφέρων εἰς μακρὰς ἐκτάσεις τὰ βλέμματά του, σκεπτόμενος ἴσως τὰ ἐγκλήματα δι' ὧν εἶχε κυριεύσει τοὺς θρόνους τούτους, καὶ ἐξαιτούμενος, ὥστε ἡ γαλήνη ἐκείνη τοῦ ὠκεανοῦ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ κατευνάσῃ τὸν φρικτὸν πόλεμον, εἰς ὃν τὸν εἶχον ῥίψει αἱ ἀναμνήσεις του. Εἰς τοιαύτην ὀδυνηρὰν μελέτην βεβητισμένου ὄντος τοῦ Κανουτ, τινὲς τῶν αὐλικῶν του, εὐσεβάστως ἱστάμενοι πλησίον του, ἐξήντηλουν τὴν φαντασίαν των διὰ νέου εἶδους κολα-